Pisarakirje

Helmikuu 2012

Vedenjakajalla

Tervehdys kaikille Pisaran ystäville!

Yhdistyksissä eletään aikaa, jolloin toisaalta summataan edellisen vuoden työtä ja toisaalta käännetään katse eteenpäin. Olemme aloittaneet uuden toimintavuoden siitä lähtökohdasta, mikä meille viime lokakuussa ilmoitettiin: Pietarin alueen vankilat eivät avaudu ulkomaalaisille ryhmille.

Innokkaasti 1990-luvulla liikkeelle lähtenyt toiminta paisui vuolaaksi virraksi useiden eri suomalaisryhmien käydessä Pietarin alueen runsaassa kymmenessä vankilassa, joissa arvioitiin kerralla olevan 10 000 vankia. Nyt tämä työ on jäänyt paikallisille seurakunnille - viranomaisten sallimassa määrässä.

Suomalaiset ryhmät ovat kehittäneet vuosien varrella hyvät toimintaverkostot lähettäjineen, lähtijöineen, tulkkeineen, ajoneuvoineen, majoitustiloineen ja kirpputoreineen. Näiden resurssien uudelleenkanavointi jatkaa muotoutumistaan. Kuten tiedotteista on ilmennyt, meillä on vakiintunutta toimintaa monissa eri laitoksissa Pietarin alueella. Painopiste on siirtynyt ennalta ehkäisevään työhön – ettei vankilaan tarvitsisi joutua. Lisäksi suomalaisryhmät tähyävät juutalaistyön suuntaan tai avaavat täysin uusia sarkoja Pietarin paikkeilla ja Kannaksella tai suuntaavat Karjalaan, Viroon ja kauemmaksikin.

Pelastavalle ja virvoittavalle sanomalle on kysyntää. Jumalan virta on vettä täynnä eikä virtaava vesi ummehdu. Luotamme Hänen lupaukseensa: ”Minä johdatan heitä, kun he kulkevat rukoillen.” (Jer.31:9)

- Eeva Halme -

Kirjeen sisältö:

Pääkirjoitus ..... sivu 1
Vuosikokouskutsu ..... sivu 1
Pisarakasvo Riitta Sinervo ..... sivu 2
Pisara elävää vettä Riikka Rauhala ..... sivu 3

Matkaraportit:
Harkun ja Tarton vankilat 27.-29.1..... sivut 3-5
Pietari 17. - 19.2. ..... sivut 5-6

Rukous– ja kiitosaiheet ..... sivu 6

PISARAN VUOSIKOKOUS

NUMMELAN SEURAKUNTAKESKUKSESSA
LAUANTAINA 17.3. KLO 15

TERVETULOA MUKAAN
KAIKKI PISARAN JÄSENET JA PISARAN TYÖN YSTÄVÄT!

KAHVITARJOILU

Pisarakasvo Riitta

Riitta Sinervo

Vihdin ryhmän pitkäaikainen jäsen Riitta, on ollut Nummelan kirpputorin vakituinen myyjä jo toistakymmentä vuotta sekä osallistunut auliisti monenlaisiin talkoisiin ja tapahtumiin. Pisaran hallituksessa ja rahastonhoitaja hän on ollut vuodesta 2011.

Kerro, Riitta, itsestäsi! Mistä olet kotoisin?
Olen syntyperäinen nummelalainen ja aina asunut täällä. Perheeni kuului helluntaiseurakuntaan ja 11-vuotiaana tein tietoisen uskonratkaisun. Tietenkin elämässä tulee vaiheita, jolloin joutuu laskemaan kustannuksia, etenkin murrosiässä. Jumalan armosta olen kuitenkin saanut valita Jeesuksen.

Suoritin puhelinasentajan tutkinnon ja toimin alalla eläkeikään saakka. Seurakunnassa olin pitkään kerho- ja pyhäkoulutyössä ja sen jälkeen keittiöllä, kirjanmyynnissä ja lastenleireillä. Lisäksi tutustuin Kointähden juutalaistyöhön Venäjällä ja olen kokenut sen omakseni. Israelissa olen käynyt yhteensä kuusi kertaa ja niistä viides oli Pisaran järjestämä matka. (Tässä kohtaa haastattelijan huomautus: Riitta oli kanssani päätoimitsijana niiden suurten arpajaisten järjestämisessä, joilla usean venäläisen yhteistyökumppanimme – tulkkien, pastorien ja muusikoiden – Israelin-matka rahoitettiin.)

Miten tulit mukaan Pisaran työhön? *Sirkku Haverinen pyysi minua kirpputorille vuonna 1999 tai 2000. Matkoilla olen ollut mukana pari kertaa vuodessa. On kiintoisaa tutustua olosuhteisiin ja kokea olevansa avuksi. Hyvän mielen saa nähdessään, miten Pisaran työ on auttanut monia kuten miestenkotia. Vankiloissa moni on tullut uskoon. Lasten ilo on ollut koskettavaa.*

Voitko kertoa jotakin, mikä on erityisesti jäänyt mieleen?
Muistan kokemuksen naistenvankilasta. Oli kaunis kesäpäivä ja meidät ohjattiin vankilan pihamaalle aidatulle ulkoilualueelle. Saimme siellä pitää pienen tilaisuuden nuorille tytöille ja äideille, joilla oli lapsensa mukanaan. Ilmapiiri oli sellainen, etten kokenut olevani vankilassa. Se oli aivan kuin perhejuhla; varmaan johtui lapsista. Nuoret tytöt eivät vaikuttaneet masentuneilta vaan heillä oli tulevaisuudensuunnitelmia: opiskelua ja toiveita ammatista. Rukousaiheina heillä oli, että muistettaisiin äitiä. - Näistä kokemuksista saan voimaa. Sen minkä vien sinne tulee kaksin verroin takaisin.

- Eeva Halme -

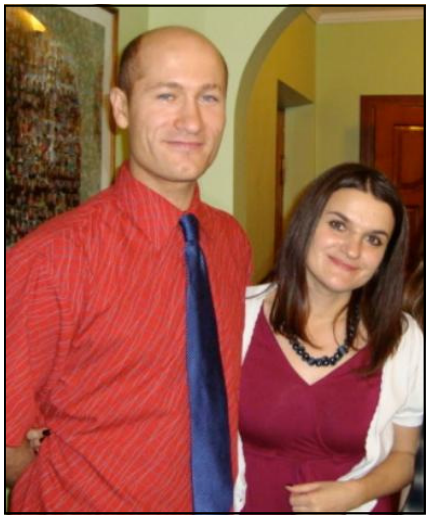
Ukrainan työ

Terveiset Slava ja Natalia Kapitonovilta

Slava ja Natalia tapasivat aikoinaan Pietarin Missionuorissa. Vuonna 2007 he siirtyivät Natalian kotikaupunkiin Ukrainan Ternopoliin Missionuoriin. Natalia toimii keskuksen majoitustehtävissä, Slavan työ koostuu käynneistä lastenkodeissa ja perheissä. Tehokkaan lastensuojelutyön vuoksi Ternopolin kaupunki on säästynyt varsinaiselta katulapsiongelmalta, mutta huostaanottoja on runsaasti. Laitokset ottavat mielellään vastaan kristillisen järjestön panoksen.

Kapitonoveilla on suuri toive mennä lähetystyöhön Afrikkaan tai Aasiaan. Syksyllä he aloittivat tehostetun englanninkielen kurssin Ternopolissa.

”Rakkaat ystävät. Kiitos teille kiinnostuksestanne työtämme kohtaan. Lähettikoulun englanninkurssin teoriaosuus on nyt päättynyt. Harjoittelujakso alkaa 18.2. Moldovan Kishinevissä. Menemme sinne kolmeksi viikoksi työskentelemään paikallisseurakuntien ja nuorten kanssa. Opetamme heille englannin alkeita ja käymme myös lastenkodeissa. Osa kurssimaksusta on vielä suorittamatta. Pyydämme esirukousta harjoittelujaksollemme.

Lämpimin terveisin Slava ja Natalia Kapitonov. ”

Pisara elävää vettä

Herran johdatuksessa kulkeminen

” Älkää enää menneitä muistelko, älkää muinaisia miettikö! Katso: minä luon uutta. Nyt se puhkeaa esiin – ettekö huomaa? Minä teen tien autiomaahan ja joet kuivuuden keskelle. ”
Jes. 43:18– 19

Herran armo ja rakkaus meitä kohtaan on pohjatonta. Ylistys ja kiitos siitä Hänelle! Hän on valinnut ensin meidät! Hän on meidät nimeltä kutsunut! Hän on pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa armahtanut meidät ja tähän armoon saamme luottaa joka päivä. Saamme iloiten kiittää joka päivä Vapahtajaamme suuresta ristin työstä kohdallamme!

Ajatelkaa, meidän Herramme ei muistele menneitä syntejämme! Älkäämme mekään sitten sitä tehkö, vaan katsokaamme Kristukseen, joka säteilee kirkkautta ja rakkautta meitä kohtaan. Hän tekee tiet autiomaahan ja joet kuivuuden keskelle. Hän auttaa meitä, kun meidän elämäntilanteemme on raskas tai jopa mahdoton omasta mielestämme, sillä Jumalalle ei mikään ole mahdotonta. Luuk. 1:37. Hän todella haluaa vain aikaamme ja sitä, että viivymme Hänen kasvojensa edessä luottaen Hänen hyviin suunnitelmiinsa elämässämme tilanteistamme ja tunteistamme riippumatta.

Tiedän itse, että kun elämässä on hyvin raskaita ajanjaksoja, silloin tuntuu, että yhteys Herramme on kadonnut. Masennus, ahdistus ja pelko tulevaisuutta kohtaan vaan kasvaa. Rukoukset ovat enää pieniä huokauksia ja tuntuu, ettei sanakaan tuo lohtua. Näin moni Raamatun kirjoittajakin on kokenut elämänsä aikana. Siis emme ole ainoita, jotka joutuvat käymään läpi erämaan ja yksinäisyyden. Sana kuitenkin lohduttaa, että Hän todella tekee tien autiomaahan ja joet kuivuuden keskelle eli Hänellä on jo varattuna ulospääsy ja virvoittavat lähteet - myös meille.

Siksi voimmekin seuraavan vastoinkäymisen aikana jo kiittää siitä Herraamme, että Hän johdattaa taas tämänkin läpi ja että mikään ei tapahdu meille Hänen sallimattaan. Silloin huomaamme, että saamme uuden voiman ja rauhan sekä luottamuksen, jonka Hän synnyttää meissä. Kiittäkää Herraa kaikissa tilanteissa, siinä on se salaisuus!
Kaikki kääntyy niiden parhaaksi, jotka Herraa rakastavat. Hän kouluttaa ja riisuu meitä, jotta voisi ottaa meidät uuteen käyttöön – uusiin tehtäviin.

Meissä jokaisessa on elämän tuomia haavoja ja siteitä, jotka vaikuttavat meihin myös negatiivisesti. Herramme haluaa meidät vapauttaa näistä vääristä siteistä sekä parantaa kaikki haavamme, myös ne, joita muut ovat meille aiheuttaneet. Meidän tulee vain antaa Hänelle itsemme sekä pyytää, että Hän aloittaa sen työn meissä! Ja Hän todella tekee sen!

Näin olen itse saanut vapautua menneisyyden siteistä ja tuntea kuinka Herramme on eheyttänyt minua ja perhettäni. Se vaati minulta vain nöyrtymistä tunnistaa, mihin tarvitsin apua. Kiitos Herralle, että Hän näytti minulle miten olin muuttunut huonompaan suuntaan. Katkeruus ja viha olivat saaneet sydämestäni suuren tilan, mikä maallisesti ajatellen olisi hyvin ymmärrettävääkin vaikeiden elämäntilanteiden takia. Se kuitenkin valtasi ajatukseni ja tunnemaailmani, niin, että myös uskonelämäni muuttui pikkuhiljaa suorittamiseksi.

Kiitos Herralle, että tänä päivänä saan olla vapaa – Hänen suuresta rakkaudestaan minua kohtaan. Hän on parantanut minua paremmin kuin yksikään ihminen olisi voinut. Hän on luonut minut uudeksi. Olen saanut kokea paljon suuria siunauksia sekä todistaa Hänen ihmetöitään. Hän haluaa meidät jokaisen lähelleen. Hän haluaa vapauttaa myös sinut, jos sinulla on jotain mikä sinua sitoo, sillä Hänellä on hyvät suunnitelmat sinun elämääsi.

”Herra, Jumalasi, on sinun kanssasi, Hän on voimallinen, Hän auttaa. Sinä olet Hänen ilonsa, rakkaudessaan Hän tekee sinut uudeksi, Hän iloitsee, Hän riemuitsee sinusta.” Sef.3:17

- Riikka Rauhala -

Matkaraportti

Espoon Kouvolan ryhmä 27. - 29.1. Viron vankilat

Matkalle oli ilmoittautunut tulkin lisäksi viisi lähtijää, mutta Marianne Jämsä ja Juha Raussi joutuivat perumaan lähtönsä, joten mukana olivat: Tuula Tapanainen Espoosta, Aira Ylänne Vihdistä, Paula Granqvist ja tulkkimme Piret Kalajainen Kouvolasta. Kuljettajana ja tulkkina avusti Antti-Pekka Mustonen Tallinnasta.

Jälleen kiitos Lääne-Nigulan seurakunnalle, kun saimme sieltä lainaksi pikkubussin, jolla oli mukava matkata tämän porukan ja tavaroiden kanssa. Heille puolestaan kilometrikorvaus toi kaivattuja tuloja automenojen kattamiseen.

Olimme pyytäneet luvat Harkun, Virun ja Tarton vankiloihin. Lisäksi olimme saaneet kutsun tulla mukaan Tallinnan vankilan raamattutunnille maanantai-iltana. Näistä kuitenkin Viru ja Tallinnan vankilan raamattu-tunti peruuntuivat juuri ennen matkaa, joten kohteina olivat Harku ja Tarto. Olemme tottuneet jo Venäjän vankilatyössä siihen, että viime hetken muutoksia voi tulla ja niihin on vain sopeuduttava.

Harkun vankila

Perjantaina majoituimme ensi kertaa Tallinnan keskustan edulliseen hostelliin, mikä olikin myönteinen kokemus. Illalla oli ensimmäinen miesten tilaisuus Harkun vankilassa Tallinnan lähellä. Meille luvat hankkinut pappi Reet Eru ei päässyt paikalle. Saimme sisäänpääsytarkastuksen jälkeen kulkea itse pihan läpi, mitä vähän ihmettelimme. Vartija tuli avaamaan oven tuttuun saliin.

Melko iäkkäitä miehiä kertyi paikalle kaksitoista. He kertoivat, että heillä on kaksi jumalanpalvelusta viikossa ja että meidän lisäksemme vierailuilla käy vain yksi toinen ryhmä. Soittaja oli sairaana, joten musiikkia emme tällä kertaa saaneet kuulla. Miehet kuuntelivat meitä hiljaisina mutta osallistuvina. Meille tuli tunne, että he kaikki olivat uskovia. Yksi miehistä lainasi tulkille omaa venäjänkielistä Raamattuaan. Kuulimme, että heillä on riittävästi Raamattuja ja Uusia testamentteja.

Paula puhui Jumalan kohtaamisesta luonnossa psalmin avulla, Aira armosta ja pelastuksen voimasta sekä erään entisen vangin kohtaamisesta. Tuula puhui ristin ryövärin armosta ja Piret oman sukunsa ihmeellisistä

uskoontulovaiheista. Pienen ryhmän kanssa oli helppo keskustella. Yksi miehistä kertoi, että oli parantunut eturauhassyövästä toisen uskovan vangin rukoiltua hänen puolestaan. Toinen kertoi asuneensa Valkealassa Anttilan kylässä ja vapautuvansa pian.

Eräs vanha mies kertoi olevansa Suomen poika (on taistellut Suomen armeijassa sodan aikana) ja kyseli, miksi emme ole saaneet Karjalaa takaisin. Näin puheet kääntyivät myös politiikan puolelle. Suomenpoikien kohtalo oli Virossa huono; heidät lähetettiin Siperiaan ja monet elivät palattuaan köyhyydessä. Vasta hyvin myöhään Neuvostoliiton kaaduttua Suomi maksoi näille miehille pieniä korvauksia ja antoi terveyspalveluja suomalaisten sotaveteraanien kanssa. Välitimme oman kiitollisuutemme veljeskansan osuudesta Suomen taisteluissa. Keskusteluissa sain tuoda myös äitini vaiheet evakkona Karjalasta, Jumalan vastauksista uskovan isoisän rukouksiin ja venäläisvihan voittamisesta.

Kyyneleet silmissä nämä miehet siunasivat meitä ja kiittivät tulostamme. Tulkaa uudelleen, oli yhteinen pyyntö. Uskomme, että täällä on uskollisia esirukoilijoita ryhmämme puolesta.

Virun vankilan peruunnuttua lauantailta, saimme rauhallisen aamun. Antti-Pekka vei meitä ostoksille lankakauppaan ja suureen kauppakeskukseen. Kävimme myös sotilashautausmaalla, missä keskustasta siirretty kiistelty pronssisotilas seisoi.

Illalla meillä oli jälleen tilaisuus Harkun vankilassa, nyt kahdeksalle eri-ikäiselle naiselle. Hekin olivat iloisia tulostamme ja kuuntelivat keskittyneinä. Tilaisuuden aikana Aira sai ”tiedon sanat” että täällä on joku, joka on kokenut lapsena turvattomuutta, hyväksikäyttöä ja heitteille jättöä. Aira kertoi tunnistaneensa naisen, joka istui edessä vihaisen ja ahdistuneen näköisenä. Aira kertoi, että hänen olemuksensa muuttui kokouksen aikana. Hänelle ja muille Aira sai kertoa rakastavasta Jumalasta, joka välittää JOKAISESTA. Puheiden jälkeen monet pyysivät rukousta.

Yksi naisista pyysi rukousta sydänongelmiensa vuoksi ja että hän jaksaisi vankeusajan. Rukouksen jälkeen hän kertoi, että oli tuntenut rakkaudellisen lämmön ja kertoi kiitollisena saaneensa vapautumista ja lohdutusta.Regina kertoi, että hänellä on ystäviä Suomessa ja kuusivuotias tytär vanhempien hoidossa. Hänellä on toiveita vapautua pian ja hän pyysi rukoilemaan tyttärensä ja sairaan äitinsä puolesta. Hän lupasi myös, että jos vapautuu nyt, niin hän palvelee Jeesusta vapaudessa. Jos Herra haluaa hänen kärsivän tuomionsa kokonaan, hän palvelee Herraa täällä kiitollisena toisten vankien parissa. (Ihmeellinen ja oikea sydämen asenne vangilla!) Hänellä on myös Tarton vankilassa serkku, jolle hän pyysi meitä kertomaan terveisiä siellä vieraillessamme. Yksi naisista puhui hyvää suomen kieltä ja hän välitti kaikkien kiitokset ja pyynnön tulla uudelleen.

Jäämme rukoilemaan, että kaikki nämä naiset voisivat menneisyydestään huolimatta löytää armahduksen Jeesuksessa sekä sen tuoman uuden elämän.

Tarton vankila

Naisten tilaisuuden jälkeen ajoimme yli sadan kilometrin matkan Pöltsamaalle yöpymään Piretin vanhempien luokse. Saimme jälleen kokea suurta rakkautta ja vieraanvaraisuutta heidän taholtaan. Ilta heidän kanssaan jäi lyhyeksi ja aamulla piti lähteä aikaisin Tarton vankilaan, sillä olimme luvanneet olla siellä jo klo 9. Vaan pakkanen olikin tehnyt meille ongelmia, sillä pikkubussi ei käynnistynyt muutoin kuin hinaamalla. Onneksi saimme apua ystävällisiltä naapureilta ja ehdimme ajoissa vankilaan.

Metodistipastori Olavi Ilumets otti meidät ystävällisesti vastaan ja kertoi, että venäjänkielisten pappi Angelina Urbel oli sairastunut, joten hän vetäisi itse molemmat tilaisuudet. Vankilan kirkko on kaunis ja valoisa, ikkunat ilman kaltereita. Mutta ennen kaikkea aistimme kirkossa Pyhän Hengen läsnäolon; rukouksen ja Jumalan palvelemisen paikka!

Venäjänkieliseen tilaisuuteen tuli yli kolmekymmentä miestä. Heidät tuotiin eri ryhminä ja sijoitettiin kukin ryhmä omalle paikalleen. Tilaisuudessa oli mukana useita vartijoita, jotka huolehtivat siitä, että eri ryhmien keskinäistä kanssakäymistä ei päässyt syntymään ja vähäisestäkin häiriöstä he tulivat paikalle.

Miehet musisoivat ja lauloivat vahvasti kun Olavi hoiti jumalanpalveluksen liturgian. Yksi muusikoista oli se serkku, joka sai terveiset Harkun vankilasta. Saarnan paikalla oli vierailijoiden puheenvuoro. Meitä kaikkia puhutteli kirkon alttaritaulu. Kuulimme, että sen oli maalannut Tarton taidekoulun katolinen rehtori. Se oli suuri maalaus melko tummin värein, keskeisenä hahmona Kristus kirkkaana ja naulanjäljet näkyvissä. Hänen edessään polvillaan oli syntinen mies niin ”reppanana” kuin syntinen vaan voi olla. Häneen meidän kaikkien oli helppo samaistua. Syntistä toi Jeesuksen eteen toinen syntinen; ristin ryöväri, jolla myös oli naulan jäljet näkyvissä. Vasemmassa reunassa oli Johannes Kastaja, pitäen pitkää ristiä, jolla käärmeen pää oli lyöty hajalle ja oikeassa reunassa oli opetuslapsi Johannes. Taulun huikea sanoma näille vangeille oli, että ristin ryöväri voi johdattaa heidätkin katuvina Jeesuksen eteen. Uskon, että ilman tätä tauluakin ristin ryövärillä on tärkeä sanoma kaikille vangeille: ”Jeesus muista minua, kun tulet valtakuntaasi!” Ilman kastetta ja rippikoulua Jeesus sanoo tälle katuvalle rikolliselle: ”Tänä päivänä olet kanssani paratiisissa.”

Meidän monien puheemme liittyivät tavalla tai toisella alttaritauluun. Sehän kiteytti kristinuskon perussanoman. Piret kertoi Jumalan ihmeellisestä johdatuksesta elämässään ja kutsusta kertoa ilosanomaa muillekin. Tilaisuudessa näkyi jo edellisestä kerrasta tuttujakin kasvoja ja lähtiessä jälleen kiiteltiin ja pyydettiin tulemaan uudelleen.

Tilaisuuden jälkeen saimme ruokailla Olavin kanssa jo tutussa vartijoiden ruokalassa. Maittava ruoka jälkiruokineen maksoi alle kaksi euroa!

Vironkieliseen tilaisuuteen tuli sali lähes täyteen, yli viisikymmentä miestä. Nytkin tulo- ja istumajärjestys oli tarkkaa ja vartijoita paikalla useita. Virolaisten tilaisuudessa ei ollut säestystä, mutta kaksi esilaulajaa saivat aikaiseksi muiden avulla mahtavaa laulua Jumalan kunniaksi. Olavi veti tässä jumalanpalveluksessa luterilais-tyyppisen liturgian ja nytkin saarnan paikalla olivat meidän puheemme.

Matkaraportti

Espoon Kouvolan ryhmä 27. - 29.1. Viron vankilat

Saimme viettää jumalanpalveluksen, joka kosketti varmaan meitä kaikkia. Jäämme rukoilemaan näiden miesten puolesta, että Jumala antaisi uskon kasvun. Saamme myös rukoilla Olavin ja muiden vankilapappien puolesta. He tekevät todella merkittävää työtä. Vankilasta päästyämme saimme antaa Olaville lakanoita ja muuta tarpeellista vapautuneiden vankien parissa tehtävälle työlle.

Matkaa Tallinnaan oli lähes kaksisataa kilometriä. Ennen laivalle tuloa ehdimme vain käydä syömässä.

Paluumatkalla saimme purkaa kokemuksiamme ja tunteitamme. Olemme menossa Viron vankiloihin seuraavan kerran keväällä 20. – 22.4. Lisäksi saimme Leevi Reinarulta kutsun osallistua Viron Kristus-päivään Tallinnan stadionilla 28.7. Pyrimme järjestämään vankilakäyntejä samalle matkalle.

Ryhmällä on matka Venäjälle maaliskuussa. Silloin käymme vammaisten lasten koululla ja kristillisissä narkomaanikodeissa. Rukoillaan yhdessä näiden suunnitelmien puolesta ja kaikkien tällä matkalla kohdattujen puolesta.

- Tuula Tapanainen -

Matkaraportti

Vihdin ryhmä 17. - 19.2. Pietari

Tämän matkan tarkoitus oli poikkeuksellinen, Pisaran muutto asunnosta toiseen. Hallitus oli päättänyt, että muutamme Riihimäen ryhmän kanssa samaan asuntoon säästääksemme molemmat vuokrakuluissamme.

Meitä lähti kolme naista, Kaija Andström, Milla Rodina ja kertomuksen kirjoittaja. Menomatka sujui Aleksander Ivanovin autolla hänen mennessään Karkkilasta kotilomalleen. Mukaan saimme kohtuullisen määrän vietävää ja auton penkit ”lämmitimme” monilla peitolla, sillä vanhusten sairaalaan oli toivottu lämpimiä vaatteita ja vuodevaatteita.

Pisaran asunnon muutto

Lyhyen yöunen jälkeen kävimme töihin, tyhjentämään tavaramme vuokra-asunnostamme. Lajittelu ja pakkaaminen tehtiin erillisiin kasoihin sen mukaan, mihin ne päätyivät: uuteen asuntoomme, miesten tukiasuntoon, vanhuksille, seurakunnan kirpputorille tai poistoon. Jotain voitiin jättää seuraaville asukkaille. Työ luisti yhteisymmärryksessä ja meillä oli työn iloa, vaikka ei se joka kohdaltaan hauskaakaan ollut. Andrei Peshkovin ja muutaman miestenkodin miehen saapuessa muuttoautolla, pääosa työstämme oli tehty. Ensimmäinen kuorma lähti uudelle asunnolle ja me taksilla perässä. Siellä saimme osan tavaroitamme jo paikoilleen ja loput siistiin pinoon. Tämä osa tehtävästä ylitti jo odotuksemme tältä matkalta, taksilla palasimme takaisin. Muuttomiehet ahersivat vielä pitkään toisen kuorman kanssa, sillä kaikki vietävä piti kuljettaa 16. kerroksesta hissillä moneen eri kertaan.

Illalla päästiin jo siivoamaan asuntoa, jota vuokrannut Liisa sai valita jätettävät tavarat ja huonekalut. Kun työ oli tehty, ilta kului hänen monivaiheisen elämänsä kertomusta kuunnellen.

Sunnuntaiaamuna ihmettelimme oloamme: ei kiirettä, ei lähtöhässäkkää. Söimme aamupalaa pitkän kaavan mukaan, mikä oli luksusta meille, ja sitten kävimme ostamassa tarjottavaa vanhuksille. Ruokailun jälkeen oli meidän vuoromme tehdä loppujen, vanhusten sairaalaan vietävien, tavaroiden siirto. Kaikki ensin hissin luo, hissin lastaus, alas, purku, tyhjällä ylös ja sama uudelleen, kunnes viimeisen kerran lähdimme mukavasta asunnostamme.

Vanhusten sairaalassa

Kohta tulikin Slava Aleksejev Sergei Odronobin kanssa pakettiautollaan, joka lastattiin tavaroilla ja 2,5 tunnin matka kohti vanhusten sairaalaa alkoi. Siellä meillä oli kotoisa hetki niiden asukkaiden kanssa, jotka pääsivät liikkumaan, ja huoneisiin olivat ovet auki vuoteissaan olevia varten. Jokaiselle saimme antaa tuliaisen käteen.

Matkaraportti

Vihdin ryhmä 17. - 19.2. Pietari

Tapasimme myös nuorehkon miehen, jolta on amputoitu molemmat jalat toinen jalkaterästä ja toinen polven alapuolelta. Hän tarvitsee jalkaproteesit päästäkseen liikkumaan ja pois vanhainkodista, johon hän ei kuuluisi. Pisarassa olemme jo aloittaneet rahan keräyksen proteeseja varten. Tarve konkretisoitui tavattuamme tuon positiivisen Valerin.

Tilaisuuden päätyttyä suuntasimme pikavauhtia asemalle, josta tulimme uudella, hienolla Allegro-junalla tyytyväisinä ja kiitollisin mielin takaisin koti-Suomeen. Tehtävä oli suoritettu.

Pari päivää ennen matkaa oli Päivän sana Ps. 44:4, ” Eivät he vallanneet maata omalla miekallaan, ei heidän oma voimansa vienyt heitä voittoon, vaan sinun oikea kätesi, sinun voimasi ja kirkkautesi.” Jumalan oikean käden voimasta saimme kokea jotakin tällä viikonlopun matkalla.

- Raili Ketola -

Jos haluat osallistua Valerin jalkaproteesien kustannuksiin, voit tehdä sen alla näkyvälle Vihdin ryhmän tilille. Maksuun merkintä ”jalkaproteesi”.

Rukous- ja kiitosaiheet

- Jotta Valeri saisi jalkaproteesit ja pyörätuolin ja pääsisi pastorin kanssa seurakuntaan ja pois vanhusten sairaalasta
- Slavan ja Natalian toiveen puolesta päästä Afrikkaan tai Aasiaan lähetystyöhön
- Venäläisten seurakuntien tekemä vankilatyö
- Matkojen järjestelyjen onnistuminen ja kirpputorien toiminta

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisaran työn tukemiseksi voi maksaa jollekin kolmesta seuraavasta tilistä

Vihdin ryhmä FI40 5298 0620 0117 18
Espoon-Kouvolan ryhmä FI89 5297 0020 0926 57

Ukrainan lapsityö FI83 5298 0620 0126 90

Jäsenmaksut (maksuun merkintä Jäsenmaksu)
sekä osallistumis- ja majoitusmaksut FI12 5297 0020 0932 67

Poliisihallitus on 10.10.2011 myöntänyt Pisara ry:lle rahankeräysluvan no 2020/2011/3028 ajalle 1.1.2012 - 31.12.2013 koko Suomen alueelle lukuunottamatta Ahvenanmaata. Kerätyt varat tullaan käyttämään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön vuosien 2012 - 2014 aikana.

Pisara ry
Eeva Halme, 050-3522792
Nissointie 12 C 14, 03100 Nummela

www.pisarayhdistys.fi